

Книга Даниїла — номер вісімдесят три

*Чотири покоління лаодикійського адвентизму: розкриття
наростаючих мерзот*

Jeff Pippenger
2024-02-16

Восьмий розділ книги Єзекїїля викладає чотири дедалі тяжчі мерзоти, що представляють чотири покоління Лаодикійського адвентизму. Бунт 1863 року породив підробку двох таблиць Авакума, так само як Аарон створив підроблений «образ ревнощів» своїм золотим тельцем саме тоді, коли Бог вручав Мойсеєві дві скрижалі Десяти Заповідей. Коли лаодикійський адвентизм розпочав працю з усунення засадничих істин, як це представлено у сні Вільяма Міллера, керівництво першого покоління почало відкидати авторитет Біблії, а потім і Духа Пророцтва. Бунт зріс до такої міри, що спіритуалізм (пантеїзм) Келлога з'явився у їхній історії безпосередньо напередодні 1888 року.

Під час бунту 1888 року спіритизм, представлений «покоюми образів» Єзекїїля, дійшов до такого рівня, що відкинули посланців із Міннеаполіса, пророчицю і навіть Святого Духа.

Ми бачили на власному досвіді, що коли Господь посилає промені світла з відчинених дверей святилища Своему народові, Сатана підбурює уми багатьох. Але кінець ще не настав. Будуть такі, що противитимуться світлу й витіснятимуть тих, кого Бог зробив Своїми каналами для передавання світла. Духовні речі не розпізнаються духовно. Сторожі не йдуть у ногу з розкриттям Божого провидіння, і справжню, послану Небом, вістку та посланців зневажають.

З цього зібрання підуть люди, які стверджують, що знають істину, і які обгортають свої душі шатами, не витканими на небесному верстаті. Дух, який вони прийняли тут, вони понесуть із собою. Я тремчу за майбутнє нашої справи. Ті, хто тут не скоряться доказам, які дав Бог, воюватимуть проти своїх братів, яких Бог використовує. Вони дуже ускладнять справу, коли з'являться нагоди й вони зможуть і далі провадити ту саму боротьбу, якою досі займалися. У цих людей будуть нагоди переконатися, що вони воювали проти Святого Духа Божого. Дехто переконається; інші міцно триматимуться власного духу. Вони не помруть для свого я і не впустять Господа Ісуса у свої серця. Вони дедалі більше впадуть в обман, аж поки не зможуть розрізнити істину й праведність. Під іншим духом вони намагатимуться накласти на працю відбиток, який Бог не схвалить; і намагатимуться втілювати риси Сатани, беручи під свій контроль людські розуми й таким чином контролюючи працю та справу Божу.

Якби наші брати постилися й молилися та смирили свої серця перед Богом на цьому зібранні і спокійно сіли разом досліджувати Писання, тоді Бог був би прославлений. Але дух упередженості, який було принесено на те зібрання, зачинив двері для найщедрішого Божого благословення, і ті, хто мав цей дух, не будуть у сприятливому становищі, щоб побачити світло, доки не покаяться перед Богом і не усвідомлять хоч

трохи, як близько вони підійшли до того, щоб зневажити Святого Духа і мати інший дух. Матеріали 1888 року, 832.

Після 1888 року сестра Вайт «тремтіла за майбутнє» Божої церкви та справи. Вона бачила, що ця зустріч породить тривалу духовну війну серед людей, які були лідерами лаодикійського адвентизму, а суперечка щодо «щоденного» є доказом того, що її передбачення справдилися саме в тому поколінні. Тоді війну вели люди, які не «підкорилися доказам, які Бог дав», щоб підтвердити «послання і посланців, надісланих з неба», і ці люди воювали проти «Святого Духа Божого». Друге покоління спостерігало, як видавництво і санаторій були спалені дощенту вогнем Божого суду.

Сьогодні я отримала лист від старійшини Даніелса щодо знищення пожежею редакції «Рев'ю». Мені дуже сумно, коли я думаю про велику втрату для справи. Я знаю, що це має бути дуже важкий час для братів, відповідальних за працю, і для працівників редакції. Я співстраждаю з усіма, хто страждає. Але мене не здивували ці сумні вісті, бо в нічних видіннях поставав ангел, який стояв із вогненным мечем, простягнутим над Батл-Кріком. Якось удень, коли перо було в мене в руці, я втратила свідомість, і здавалося, що цей вогненим меч повертався то в один, то в інший бік. Здавалося, що нещастя слідує за нещастям, бо Бога безчестили людські задуми, спрямовані на те, щоб звеличити й прославити самих себе.

Цього ранку мене спонукало до ревної молитви, щоб Господь спонукав усіх, хто пов'язаний з офісом Review and Herald, ретельно дослідити, аби вони побачили, у чому саме вони знехтували багатьма посланнями, які дав Бог.

Деякий час тому браття з офісу Review попросили моєї поради щодо спорудження ще однієї будівлі. Тоді я сказав, що якби ті, хто виступали за спорудження ще однієї будівлі для офісу Review and Herald, мали перед собою чітко окреслене майбутнє, якби вони могли побачити, що буде в Батл-Кріку, у них не виникло б жодних питань щодо зведення там ще однієї будівлі. Бог сказав: «Моє слово було знехтуване; і Я поверну і переверну».

На Генеральній конференції, що відбулася в Батл-Кріку у 1901 році, Господь дав Своєму народові свідчення, що Він закликає до реформи. Розуми були переконані, а серця — зворушені; але ґрунтовної роботи не було зроблено. Якби тоді вперті серця зламалися в покаянні перед Богом, було б видно один із найбільших проявів Божої сили, які коли-небудь бачили. Але Бога не було вшановано. До свідчень Його Духа не прислухалися. Люди не відділилися від практик, що рішуче суперечили принципам істини й праведності, яких слід завжди дотримуватися в Господній справі.

Послання до ефеської церкви та до церкви в Сардах багато разів повторював мені Той, Хто дає мені настанови для Його народу. «Ангелові ефеської церкви напиши; Оте говорить Той, Хто тримає сім зір у Своїй правиці, Хто ходить серед семи золотих світильників; Я знаю діла твої, і труд, і терпеливість твою, і що ти не можеш зносити злих; і випробував ти тих, які кажуть, що вони апостоли, а не є, і знайшов їх брехунами; і ти зносиш, і маєш терпеливість, і задля Мого Імені трудився, і не знемігся. Та маю

проти тебе те, що ти полишив свою першу любов. Отже, згадай, звідки ти впав, і покайся, і роби перші діла; а коли ні, то швидко прийду до тебе і зрушу твій світильник з його місця, якщо не покаєшся». Об'явлення 2:1-5.

‘І Ангелові Церкви в Сардах напиши; Так говорить Той, Хто має сім Божих Духів і сім зір: Знаю діла твої, що ти маєш ім'я, ніби живий, а ти мертвий. Пильнуй і зміцни те, що залишилося, що готове вмерти: бо Я не знайшов твоїх діл досконалими перед Богом. Отже, згадай, як ти прийняв і почув, та тримайся і покайся. Коли ж не пильнуватимеш, Я прийду на тебе, як злодій, і не знатимеш, якої години Я прийду на тебе.’ Об'явлення 3:1-3.

Ми бачимо справдження цих попереджень. Ніколи Писання не справджувалися настільки точно, як справдилися ці.

Люди можуть зводити найретельніше збудовані, вогнетривкі будівлі, але один дотик Божої руки, одна іскра з небес зметуть кожен притулок.

"Мене запитали, чи маю я якусь пораду. Пораду, яку дав мені Бог, я вже висловив, сподіваючись запобігти падінню вогняного меча, що нависав над Батл-Кріком. Тепер сталося те, чого я боявся, — надійшла звістка про знищення вогнем будівлі «Review and Herald». Коли надійшла ця звістка, я не відчув подиву, і в мене не знайшлося слів. Те, що мені доводилося час від часу говорити як застереження, не мало жодного впливу, окрім як ожорсточити тих, хто це чув, і тепер я можу лише сказати: мені так шкода, дуже шкода, що було необхідно, аби цей удар обрушився. Було дано досить світла. Якби відповідно до нього діяли, подальше світло не було б потрібне." Testimonies, том 8, 97–99.

Друге покоління адвентизму не було перемогою, і у виконання восьмого розділу Єзекіїля бунт лише продовжував посилюватися.

Письмовими посланнями і через вогонь Господь заявив, що хоче, аби Його народ переселився з Батл-Кріка. Нехай Бог допоможе нам почути Його голос. Невже для нас нічого не означає те, що наші дві великі установи у Батл-Кріку були знищені пожежею? Ви можете сказати: «Але в новому Санаторії багато пацієнтів». Так; але навіть якби там було багато тисяч пацієнтів, це не було б аргументом на користь того, щоб наш народ будував будинки у Батл-Кріку й оселявся там.

Спокуси зростають. Люди відкидають світло, яке Бог послав у Свідченнях Свого Духа, і обирають власні задуми та власні плани. Чи й надалі люди віддалятимуться від Бога? Невже Він має виявити Своє невдоволення ще виразніше, ніж уже виявив? Брошури, SpTB06, 45.

Люди «обирали власні замисли та власні плани», як це зображено сімдесятьма старійшинами у «кімнатах із зображеннями» восьмого розділу книги Єзекіїля, які казали: «Господь не бачить нас». Господь підніс пророчицю і давав їй «відкриті видіння» рівно сорок років, до 1884 року. Він засвідчив цей дар Своім підписом, бо дав його і завершив його в місті під назвою Портленд, і дав його на сорок років. Безпосередньо перед

припиненням «відкритих видінь» старійшини почали підривати авторитет Біблії та Духа Пророцтва у 1881 і 1882 роках. «Відкриті видіння» тоді закінчилися в 1884 році, а через чотири роки повстання Коре, Датана й Авірама повторилося на Генеральній конференції 1888 року.

Повстання 1888 року спричинило ескалацію бунту, що ознаменувалася прямим втручанням Бога в історію лаодикійського адвентизму, коли Він спалив видавниче служіння та медичне служіння. Проте ті безпосередні суди не стримали бунт, який розгортався. У 1919 році відбулася Біблійна конференція, на якій один із головних бунтівників другого покоління, Вільям Воррен Прескотт, богослов, навчений в університетах відступницького протестантизму, був головним провідником просування сатанинського погляду, який стверджував, що «щоденне» представляло Христове служіння у святині, і він виголосив серію доповідей.

Історія засвідчує, що на тій біблійній конференції 1919 року Прескотт представив євангеліє, яке полягало у вилученні всіх засад пророчого послання міллеритів. Він навіть намагався вилучити дві тисячі триста днів, але йому це не вдалося. Проте він представив євангеліє, цілком позбавлене пророчих розумінь міллеритів. Його євангеліє було відхилене на зібранні, але все ж ті сліпі лідери вирішили взяти його серію виступів і укласти з них книгу під назвою «Вчення Христа». Ця книга стала символом появи третього покоління лаодикійського адвентизму.

Книга становить інше євангеліє, ніж міллеритське євангеліє з другого розділу книги Авакума, і Павло повідомляє нам, що інше євангеліє — це взагалі не євангеліє.

Дивуюся, що ви так скоро відвернулися від Того, Хто покликав вас благодаттю Христовою, до іншої Євангелії: яка, власне, не інша; але є деякі, що вас бентежать і хочуть спотворити Євангелію Христову. Та навіть коли б ми, або ангел із неба, проповідували вам іншу Євангелію понад ту, яку ми вам проповідували, нехай буде проклятий. Як ми вже раніше сказали, так і тепер знову кажу: коли хтось проповідує вам іншу Євангелію понад ту, яку ви прийняли, нехай буде проклятий. Галатам 1:6-9.

Третє покоління адвентизму представлене третьою мерзотою в Єзекіїля, де жінки плачуть за Таммузом. Таммуз був месопотамським божеством, пов'язаним із родючістю та циклами рослинності. Іноді Таммуза зображували як пастуха або юнака, пов'язаного зі зміною пір року та зростанням сільськогосподарських культур. Смерть Таммуза та його подальше воскресіння були пов'язані з аграрним календарем. Згідно з міфологією, у літні місяці Таммуз помирав або зникав, що сприймалося як відображення в'янення рослинності в спекотну, посушливу пору. Плач за Таммузом був жалобним ритуалом, що полягав в оплакуванні смерті або зникнення Таммуза в літні місяці, після чого радісно відзначали його воскресіння, яке символізувало оновлення рослинності та сільськогосподарського життя.

Плач за Таммузом являє собою фальшиве послання пізнього дощу, саме це й являло собою євангеліє В. В. Прескотта. Усунення пророчого фундаменту, що почалося з бунту 1863 року,

у 1919 році досягло такої точки, що лаодикійський адвентизм дозволив утвердитися хибному євангелію. Це хибне євангеліє повністю ґрунтувалося на методології відступницького протестантизму. Його первісним архітектором був В. В. Прескотт, і, як у випадку з Вільямом Міллером, євангеліє обох чоловіків ґрунтувалося на їхньому базовому розумінні «щоденного» в книзі Даниїла. Обидва євангелія представлені в уривку з 2 Солунян, де Міллер уперше виявив, що «щоденне» представляло язичництво. В тому уривку є клас, представлений Міллером, який приймає істину, викладену Павлом, і інший клас, що не має любові до істини.

Одна група в останні дні, представлена Міллером, «розпізнає» і приймає пізній дощ, а інша група, представлена Прескоттом, приймає сильну оману. Сильна омана, яку вони приймають, ґрунтується на фальшивому євангелії, яке взагалі не є євангелієм, і вона ідентифікує фальшиве послання пізнього дощу. Отже, третя мерзота Єзекіїла — це жінки (церкви лаодикійського адвентизму), що плачуть за Таммузом. Їхні літні сльози (дощ) мають принести плід жнив.

Розрізнення між двома видами вістки про пізній дощ пронизує Біблію і Дух пророцтва. Біблія неодноразово свідчить, що дощ стримується від непокірного народу.

Кажуть: Якщо чоловік відпустить свою дружину, і вона відійде від нього й стане за іншого чоловіка, чи повернеться він знову до неї? Хіба не вельми оскверниться та земля? А ти чинила блуд із багатьма коханцями; проте повернись знову до Мене, — говорить Господь. Підійми очі свої на висоти й подивись, де з тобою не лежали. На дорогах сиділа ти, підстерігаючи їх, як араб у пустелі; і осквернила ти землю своїм блудом і своїм беззаконням. Тому були стримані зливи, і пізній дощ не прийшов; а ти мала чоло блудниці, ти не хотіла соромитися. Єремія 3:1–3.

Лаодикійський адвентизм почав блудодіяти у 1863 році, і відтоді зливи були стримані. Вони відмовляються соромитися свого бунту, і така відсутність смирення породжує лоб блудниці, а блудниця біблійного пророцтва — це папство. Третє покоління — це те, де звершується остаточна праця підготовки до поклоніння знаку римської блудниці. Підготовка четвертого покоління звершується в третьому поколінні через фальшиве послання пізнього дощу. Як і бунт 1863 року, і бунт 1888 року, і бунт 1919 року пов'язані з 11 вересня 2001 року, бо коли тоді впали будівлі Нью-Йорка, зійшов могутній ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення, і почався справжній пізній дощ.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." Review and Herald, 21 квітня 1891 р.

Коли почався пізній дощ, давні мужі лаодикійського адвентизму не розпізнали б його як пізній дощ, бо вони були під впливом фальшивої вістки про пізній дощ, що у Єзекіїла представлена як жінки, що оплакують Таммуза, а в застосуванні — як вістка про мир і безпеку.

«Лише ті, хто живуть згідно зі світлом, яке мають, отримують більше світла. Якщо ми щодня не зростатимемо в практичному втіленні дієвих християнських чеснот, ми не

розпізнаємо проявів Святого Духа у пізньому дощі. Він може спадати на серця довкола нас, але ми не розпізнаємо й не прийнемо його.» Свідчення для служителів, 507.

Стражам народу було неможливо розпізнати настання пізнього дощу, адже їхнє фальшиве євангеліє про фальшивий пізній дощ заперечувало можливість будь-якого вияву Божої сили, як це було в попередні віки.

"У церквах має бути дивовижне виявлення сили Божої, але воно не торкнеться тих, хто не впокоровся перед Господом і не відчинив двері серця через визнання гріхів і покаяння. У виявленні тієї сили, що осяєє землю славою Божою, вони бачитимуть лише щось, що у своїй сліпоті вважатимуть небезпечним, щось, що збудить їхні страхи, і вони стануть на опір. Оскільки Господь не діє відповідно до їхніх уявлень і очікувань, вони противитимуться справі. 'Чому, — кажуть вони, — хіба ми не повинні знати Духа Божого, коли ми стільки років у праці?' — Тому що вони не відгукнулися на попередження, на благання Божих послань, а вперто говорили: 'Я багатий, розбагатів і ні в чому не маю потреби.' Талант, тривалий досвід не зроблять людей каналами світла, якщо вони не стануть під яскраві промені Сонця Праведності й не будуть покликані, вибрані та приготовані наділенням Святого Духа. Коли люди, що мають справу зі святими речами, упокоряться під міцною рукою Божою, Господь піднесе їх. Він зробить їх людьми розсудливими — людьми, багатими благодаттю Його Духа. Їхні сильні, егоїстичні риси характеру, їхня впертість стануть явними у світлі, що сяє від Світла світу. 'Я скоро прийду до тебе і зрушу світильник твій з місця його, якщо не покаєшся.' Якщо ви шукатимете Господа всім своїм серцем, Він дасть Себе знайти вам." Review and Herald, 23 грудня 1890 р.

Старійшини восьмого розділу книги Єзекіїля прийняли євангеліє миру і безпеки в 1919 році, і коли настав 11 вересня 2001 року, плід того дедалі зростаючого бунту виявився в їхній нездатності розпізнати прихід пізнього дощу. В історії, що почалася в час кінця у 1989 році, Бог повторив міллеритський рух до найменшої дрібниці. Міллер був символом Іллі, а Ілля рішуче заявив Ахавові, що не буде дощу, інакше як за словом Іллі.

Ми продовжимо наш розгляд третього покоління адвентизму в наступній статті.

Ті, хто не засмучуються через власний духовний занепад і не сумують через гріхи інших, залишаться без Божої печатки. Господь повеліває Своїм посланцям, мужам, у чийх руках знаряддя для вбивства: «Ідіть за ним через місто і вражайте; нехай ваше око не щадить і не майте жалю; вбийте дочиста старих і молодих, і дівиць, і малих дітей, і жінок; та не наближайтеся до жодної людини, на якій є знак; і починайте від Мого святилища. Тоді вони почали зі старійшин, що були перед домом».

Тут ми бачимо, що церква — святиня Господня — першою відчула удар гніву Божого. Старці, ті, яким Бог дав велике світло і які стояли сторожами духовних інтересів народу, зрадили довірене їм. Вони зайняли позицію, що нам не потрібно шукати чудес і виразних проявів Божої сили, як за давніх часів. Часи змінилися. Ці слова зміцнюють їхню невіру, і вони кажуть: Господь не чинитиме ні добра, ні зла. Він надто милосердний, щоб прийти на Свій народ із судом. Тож «Мир і безпека» — це клич

людей, які вже ніколи не піднімуть свій голос, мов сурму, щоб показати Божому народові його переступи, а домові Якова — його гріхи. Ці німі пси, що не хотіли гавкати, — ті, хто відчуває справедливую помсту ображеного Бога. Чоловіки, дівчата й малі діти — усі гинуть разом.

Мерзоти, через які вірні зітхали й плакали, були лише тим, що було видиме смертному оку, але найтяжчі гріхи, ті, що збуджували ревність чистого й святого Бога, залишалися невиявленими. Великий Дослідник сердець знає кожен гріх, вчинений потай творцями беззаконня. Ці люди починають відчувати себе в безпеці у своїх обманах і через Його довготерпіння кажуть, що Господь не бачить, а тоді поводяться так, ніби Він покинув землю. Але Він викриє їхнє лицемірство і відкриє перед іншими ті гріхи, які вони так старанно приховували.

Жодна перевага в званні, достоїнстві чи мирській мудрості, жодне становище у священному служінні не вбереже людей від зради принципів, коли їх залишити на волю їхніх власних лукавих сердець. Ті, кого вважали достойними й праведними, виявляються ватажками відступництва та прикладами байдужості й зловживання Божими милостями. Їхнього злого шляху Він більше не терпітиме, і у Своему гніві чинить із ними без пощади.

"Господь неохоче забирає Свою присутність від тих, що були благословенні великим світлом і відчули силу слова у служінні іншим. Колись вони були Його вірними слугами, удостоєними Його присутності та керівництва; але вони відступили від Нього і завели інших в оману, і тому підпадають під Боже невдоволення." Свідчення, том 5, 211, 212.